

Kvindelige Kontrol- assistenter.

—:—

Det har interesseret mig og rimeligvis og saa andre af »Kvinden og Samfundet«s Læsere i høj Grad at læse I. H. Sallings Artikel i sidste Nummer af Bladet om kvindelige Kontrolassistenter, dog vil jeg være Indsenderen meget taknemlig for nogle nærmere Oplysninger angaaende dette Erhverv, for at jeg eventuelt i min Kreds kan anbefale unge Kvinder at søge denne Stilling.

1) Hvorledes befordres Assistenten fra Sted til Sted, og hvem bekoster Befordringen?

2) Faar Assistenten frit Ophold og Kvarter paa de Steder, han eller hun kontrollerer?

3) Stiger Lønnen saa højt fra de 4-500 Kroners Begyndelsesgage, at Stillingen kan blive et virkeligt Levebrød?

4) Hvilken Uddannelse kræves der for at blive Kontrolassistent? Hvor lang Tid tager Uddannelsen, og hvor meget kan Udgifterne derved beløbe sig til?

5) Foregaar Uddannelsen ved Mælkeriskolerne, og hvor mange saadanne findes her i Landet?

Det vilde glæde mig meget, om jeg i næste Nummer af »Kvinden og Samfundet« maatte finde disse Spørgsmaal besvarede.

En Kredsformand.

Litteratur.

Erik Henriksen: Mændene fra Forfatningskampen. 343 Sider (G. B. N. F.).

En interessant og lærerig Bog om en Del af de Mænd, som stod stærkest fremme i de politiske Kampaar herhjemme: Estrup, Høgsbro, Berg, Scavenius, Bojsen, Nellemann, Holstein og Berntsen. — Forf. søger ærligt at rede Traadene i det politiske Væv, som i 70-erne, 80-erne og 90-erne spandtes saa kunstigt, at store Dele af Befolkningen trættedes ud og opgav at følge med, ja saa selv en Mand som Holstein, hvem Kampen med Ord dog var som en Leg, gav Ævret op og trak sig tilbage i sit Telt. Og hvad Aviser og Rigsdagstidende kan oplyse Forfatteren om, er utvivlsomt saa rigtigt, som det kan være efter disse Kilder. Men dog bliver disse Karakteristiker næppe det sidste Ord om disse Mænd og deres Tid. Thi, om end Forfatteren har levet en Del af Tiden med, saa har det jo kun været som Tilskuer, og den Føling med Begivenhederne, som er forbeholdt de Agerønde, har han jo ikke haft. Det skulde derfor heller ikke undre, om alt i Fremstillingen ikke vil blive godkendt af de paagældende og deres Medspillende, eller om denne Bog vil give Anledning dels til Kommentarer fra saadanne og dels til Nedskrivning af Memoirer, som delvis ændrer de her fastslaaede Resultater.

Og det kan heller ikke nægtes, at man hist og her i Behandlingen af de enkelte Personer føler sig fristet til Indsigelse. Det er f. Eks. dog vist langt fra udtømmende om Estrup at sige, at han repræsenterede den negative Bestræbelse. Side 6 staar: »Han gik imod det, som var Folkets Vilje, som blev baaret frem af Tiden og Udviklingen, og som var den naturlige Udvikling af Kræfterne her i Landet.« — Ja, dette gælder dog kun til en vis Grad og i Grunden kun paa et Par enkelte Punkter, nemlig: den politiske Magtstilling og tildels Forsvarssagen. Men i alt Fald paa den sociale Lovgivnings Omraade er det Uret at stemple hans Bestræbelse som negativ, om man end hører til dem, som mener, at der burde været gaaet frem med stærkere Skridt. Alderdomsunderstøttelses- og Sygekasseloven vil bl. a. til alle Tider staa som et Vidnesbyrd om, at Estrup og hans Regering ingenlunde kunde betegnes som Negative. Derimod synes os Paavisningen af Estrups Svækkelse af den konservative Sag efter Forliget 1894 fuldkommen korrekt. — Interessant og vistnok rigtig er Paavisningen af, at Berg var Estrups Forudsætning. Forf. siger: »Det var Berg, der havde opfundet Parlamentarismen og givet den den plumpe og anmassende Skikkelse, som fik Modstanderne til at fare i Harnisk«. Han »brugte sit Partis Styrke paa en saadan Maade, at Højre havde Valget mellem Ydmy-

Nytaarsdrømmerier

—:—

Jeg drømte, at det nye Aar i en ung Kvindes Skikkelse stod ved mit Hovedgærde i den tidlige Morgendæmring og befalede mig at staa op og følge med. Jeg adlød og fulgte hende gennem den sovende By, over Raadhuspladsen, som endnu henlaa i al sin Rædsel, overstrøet med Raketstokke og Bombehylstre efter Midnatsøjtideligheden, videre ad Vestervoldgade og Stormgade og over Marmorbroen, til vi stod paa Christiansborgs Ridebane.

I det samme brød Dagen sejrrig frem, og foran mig laa et trefløjet Slot med Kobbertag og Morgensolen luende i alle Vinduer. Jeg saa forhavset paa min Ledsager: »Er Christiansborg allerede færdigt?« spurgte jeg behagelig overrasket. Et Spotens Smil lyste et Øjeblik over hen-

des højtidelige Ansigt. »Nej,« svarede hun. »Vi skal først gennem tre Lockouter og 4-5 større og mindre Striker. — Dette Slot er Junigrundlovens Christiansborg.«

Og jeg drømte, at hun førte mig gennem Kolonnaden og op ad Kongetrappen. »Majestæterne venter Dem,« sagde hun og aabnede Døren til en Sal med Balkon ud mod Slotspladsen. I Salen befandt sig Junigrundlovens Giver og hans Gemalinde.

»Vær saa god at tage Plads,« sagde han og slog kongeligt ud med Haanden, som holdt om Tobakspiben. »Vi sidder her, min Kone og jeg, og venter paa Grundlovstoget.«

»Grundlovstoget?« gentog jeg forundret.

»Ja vel, Kvindernes Grundlovstog. De har jo besluttet at indanke deres Sag for Junigrundlovens Giver, og det finder Luise og jeg er meget for-

nuftigt, eftersom der er ingen andre end os to, som kan hitte ud af Junigrundlovens Aand. Luise er forresten en varm Tilhænger af Kvindesagen, kan jeg sige Dem.«

Jeg fik lige Tid til at aflevere en komplimenterende Hovedbøjning i Retning af den korpulente Dame i den nedringede Silkekjolé, da hun med ildfuld Røst og Glød paa Kinderne blandede sig i Samtalen.

»Dansk Kvindesamfund har min største Agtelse,« sagde hun. »Det var denne Forenings Blad, som afslørede for Offentligheden den uhorste Dristighed, hvormed Bestyrelsen af Jegerspris i sin Tid har forandret min Fundats og ombyttet den af mig lovbestemte kvindelige Forstander med en mandlig. I det Øjeblik faldt det som Skæl fra mine Øjne, hvilken uhyre Dummhed det var af Dig, min kære Frits, ikke at give Kvinderne Valgret. Din egen Hustru